

Sygn. akt II Ka 913/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Karłowicz

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu dnia 8 marca 2024r.

sprawy **D. P.**

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 8 września 2023r., sygn. akt II W 359/23

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 złotych opłaty oraz 50 złotych zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 913/23

UZASADNIENIE

D. P., został obwiniony o to, że w dniu 8 stycznia 2023 r. o godz. 8:01 w miejscowości G., gm. K., na drodze krajowej nr (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość o 29 km/h, **tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 8 września 2023 r., sygn. akt II W 359/23:

I. obwinionego D. P. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92a § 1 k.w. i za czyn ten na podstawie art. 92a § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Od powyższego wyroku, obwiniony D. P. w ustawowym terminie wniósł apelację, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, tj.

- uznanie że obwiniony dopuścił się naruszenia w sytuacji gdy dokonany pomiar prędkości był nieprawidłowy i niewiarygodny,

- obwinionemu nie przedstawiono zarzutów - nie zostało to wykazane w ramach postępowania,

b) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów, poprzez:

- uznanie że obwiniony dopuścił się naruszenia w sytuacji gdy dokonany pomiar prędkości był nieprawidłowy i niewiarygodny,

- uznanie że obwinionemu przedstawiono zarzuty gdy nie zostało to wykazane w ramach postępowania,

c) art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez nieuzasadnienie ustalenia, tj.

- uznanie że obwiniony dopuścił się naruszenia w sytuacji gdy dokonany pomiar prędkości był nieprawidłowy i niewiarygodny i użyto do tego badania nieprawidłowych i niedopuszczalnych urządzeń,

- obwinionemu nie przedstawiono zarzutów - nie zostało to wykazane w ramach postępowania,

Ponadto, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. obwiniony zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) błędne uznanie, iż obwiniony dokonał zarzucanego czynu pomimo, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń,

b) błędne uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu oraz uznanie że obwinionemu przedstawiono zarzuty na podstawie zeznań świadków wskazanych w aktach sprawy mimo, że w świetle tych zeznań wina obwinionego jako co najmniej wątpliwa powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.,

c) polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego i uznanie że:

- obwinionemu przedstawiono zarzuty,

- doszło do przekroczenia prędkości w sytuacji, gdy nie dokonano prawidłowych w szczególności wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków co w konsekwencji doprowadziło do skazania obwinionego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 438 pkt 1 oraz art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżonemu wyrokowi obwiniony zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa do obrony we wszystkich stadiach postępowania,

2) art. 92a k.w. przez błędne przyjęcie, że obwiniony prowadząc pojazd, nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podczas gdy nie zostało to wykazane w ramach postępowania, a z prawidłowych ustaleń faktycznych sądu powinno wynikać, że obwiniony nie przekroczył prędkości

3) art. 54 § 6 k.p.w. poprzez nieprzedstawienie obwinionemu zarzutów w sprawie,

4) Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych w szczególności § 6 Rozporządzenia który stanowi, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać odróżnianie kierunku ruchu pojazdu, którego prędkość została zmierzona oraz § 3 pkt 4 Rozporządzenia poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie tej normy do oceny czynu obwinionego i działań policjantów, podczas gdy z prawidłowych ustaleń

faktycznych wynika, że policjanci dokonali pomiarów niezgodnych z instrukcją urzędnika i zasadami należytej staranności i dokonany pomiar nie daje realnych podstaw do stwierdzenia, że zmierzona prędkość był prędkości z jaką w rzeczywistości poruszał się obwiniony.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w./art. 104 §1 skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie obwinionego, ewentualnie w dalszej kolejności
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie w dalszej kolejności
- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości/w części i przekazanie sprawy w całości/w uchylonej części sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby został on wydany w następstwie obrazy przepisów prawa procesowego bądź materialnego. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień w procedowaniu Sądu I instancji, który prawidłowo zebrał i ujawnił konieczną ilość dowodów pozwalających na ustalenie stanu faktycznego przedmiotowego zdarzenia. Ponadto, w ocenie Sadu Okręgowego, Sąd I instancji przypisał właściwą rangę zeznaniom świadków J. S. i Z. K..

Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, jakoby Sąd I instancji naruszył art. 5 §2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. w jakikolwiek sposób. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2021 r., V KK 528/21, LEX nr 3333661, przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Uważa lektura akt sprawy, w szczególności pisma obwinionego z dnia 3 września 2023 r. (k. 38), uzasadnienia pierwszoinstancyjnego (k. 58), a także apelacji od wyroku zaoczego pozwala Sądowi Okręgowemu ocenić, że w niniejszej sprawie nie pojawiły się żadne wątpliwości, a postępowanie dowodowe przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym, stosowanych odpowiednio w sprawach o wykroczenia.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem obwinionego, iż pomiar prędkości był nieprawidłowy i niewiarygodny, bowiem takie argumenty stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie, w postaci zeznań funkcjonariuszy, wyniku pomiarów, a także dokumentem legalizacji urzędnika, którym to Sąd I instancji dał wiarę. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustosunkował się do wątpliwości skarżącego co do prawidłowości pomiaru, legalności urzędnika i kompetencji funkcjonariuszy przeprowadzających czynności, dlatego nie sposób doszukać się naruszenia art. 5 §2 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie zaistniały także wątpliwości, jakich nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego, a tylko takie winny być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego.

Obwiniony w apelacji wielokrotnie wskazuje iż jego zdaniem, nie zostały mu postawione zarzuty, co miałyby stanowić naruszenia prawa procesowego. Oczywiście takie twierdzenie jest błędne, ponieważ w sprawach o wykroczenia, zgodnie z art. 54 §6 k.p.w. przesłuchanie osoby co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie zaczyna się od powiadomienia jej o treści zarzutu wpisanego do protokołu przesłuchania. Wobec tego, w przypadku postępowania wykroczeniowego, prawo nie przewiduje obowiązku formułowania osobnego postanowienia o postawieniu zarzutów. Jak wynika z protokołu przesłuchania (k. 12v-13), treść zarzutu została sformułowana w protokole, który następnie został obwinionemu odczytany.

Odpowiadając na kolejny zarzut sformułowany w apelacji, dotyczący naruszenia art. 7 k.p.k, należy przywołać wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2018 r., II AKa 106/17, LEX nr 2452284, zgodnie z którym zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może się ograniczać jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych. Skarżący powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy w Siedlcach prawidłowo zebrał i ujawnił konieczną ilość dowodów pozwalających na ustalenie stanu faktycznego przedmiotowego zdarzenia, a przeprowadzone przez ten Sąd postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia. Czyni ono zadość zasadom bezpośredniości i kontrydiktoryjności. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Nie budzi również zastrzeżeń Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne. Wbrew twierdzeniem skarżącego, zdaniem Sądu Odwoławczego, pomiar prędkości wykonany urządzeniem Videorapid 2A prod. ZURAD jest wiarygodny, a sposób wykonania pomiaru nie budzi zastrzeżeń.

Nie można się zgodzić również z zarzutem naruszenia przez Sąd I instancji art. 424 § 1 k.p.w., ponieważ w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu precyzyjnie wskazał, którym dowodom nadał walor wiarygodności i dlaczego, a także z jakich względów nie podzielił argumentacji obwinionego, który kwestionuje wiarygodność pomiarów i użytego w tym celu sprzętu. Ponadto w uzasadnieniu została prawidłowo wyjaśniona podstawa prawna wyroku.

Odpowiadając na zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie można się zgodzić ze stwierdzeniem obwinionego, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstawy do ustalenia, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu czynu. Ponadto, nie znalazły uznania Sądu Odwoławczego argumenty obwinionego kwestionujące rzetelność kontroli pomiaru prędkości dokonanej za pośrednictwem urządzenia Videorapid 2A, prod. ZURAD. Dla poparcia swojej racji, skarżący błędnie przywołuje § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1081), który dotyczy sytuacji, gdy pojazd którego prędkość została zmierzona porusza się w przeciwnym kierunku. W niniejszej sprawie, jak wynika z materiału dowodowego, pojazdy poruszały się w tym samym kierunku.

Zeznania funkcjonariuszy Policji J. S. i Z. K. nie pozostawiały wątpliwości, iż ustalona za pośrednictwem w/w urządzenia prędkość pojazdu musiała być prędkością pojazdu V. (...), którym kierował obwiniony, albowiem w momencie tego pomiaru na drodze nie było żadnego innego samochodu (k. 40, k. 72). Powyższy miernik Videorapid 2A, prod. ZURAD posiadał także ważne świadectwo legalizacji. W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do wnioskowania, iż funkcjonariusze Policji składali w niniejszej sprawie kłamliwe zeznania obciążające obwinionego. Funkcjonariusze wykonując czynności kontrolowania ruchu drogowego są przeszkoleni w zakresie korzystania ze sprzętu w postaci mierników prędkości, co zawarte jest w ich zeznaniach. Ponadto, w przypadku zaistnienia wątpliwości co do prawidłowości pomiaru nie zatrzymują pojazdu do kontroli. Odmienne tezy byłyby sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przy czym nie zostały one w żaden sposób uprawdopodobnione przez skarżącego.

Skarżący w apelacji przywołał również art. 43 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w celu wskazania, iż zostało naruszone jego prawo do obrony. W tym miejscu należy wskazać, że konstytucyjne prawo ma również swoje odzwierciedlenie w treści art. 6 k.p.k., który brzmi: „Oskarżonemu przysługuje prawo do obrony, w tym prawo do korzystania z pomocy obrońcy, o czym należy go pouczyć.” Skarżący, poza jednozdaniowym przywołaniem przepisu Konstytucji, nie wskazał, na czym to naruszenie miałyby polegać. Jednak jak wynika z akt sprawy, skarżący

aktywnie korzystał ze swojego prawa do obrony na każdym etapie postępowania. Obwiniony w dniu zdarzenia został poinformowany o przysługujących mu prawach, w tym o prawie do odmowy przyjęcia mandatu, z którego skorzystał (k. 1), następnie obwinionemu zostało wręczono pisemne pouczenie o prawach i obowiązkach osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie (k. 12-12v, k. 14-15). Na dalszych etapach postępowania, wysyłano do obwinionego pouczenia o prawach i obowiązkach przy okazji doręczania odpisów wyroków, ponadto obwiniony został prawidłowo poinformowany o terminie rozprawy głównej, na którą się nie zjawił. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia prawa do obrony.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia z art. 92a k.w. zostało mu udowodnione za pośrednictwem wystraszającej ilości dowodów, które Sąd meriti ocenił w sposób respektujący art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy zgodził się również z Sądem Rejonowym w zakresie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny (400 zł) za przypisane mu wykroczenie, uznając, iż w świetle okoliczności tej sprawy brak jest podstaw do uznania jej za rażąco surową. Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze przed Sądem II instancji, orzeczono na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Na kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych składa się 40 (czterdzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze, których wysokość wynika z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. poz. 2467).